

Steincke: Den ærede Ordfører for Venstre antydede paa en meget diskret Maade, at dette Lovforslag trods sin Lidenhed tidligere — og da navnlig i Fjor — havde været i Stand til at fremkalde forholdsvis stormende Diskussioner i dette høje Ting. Jeg ønsker ikke, at saadanne skal optages paa ny, skal derfor lade de tidligere Forhandlinger hvile og nøjes med at udtale, at vi egentlig staar paa det samme Standpunkt, som vi stod paa i Fjor, da vi i Betænkningen udtalte, at Socialdemokratiet har „ikke kunnet tiltræde det fremsatte Lovforslag, selv om dette begrænses til kun at gælde for eet Aar, idet man ikke finder, at de Oplysninger, der er fremkommet i Udvalget, nødvendiggør en yderligere Forlængelse af den ekstraordinære Lovgivning paa dette Omraade“. Da der ikke i Aar, hverken gennem den højtærede Justitsministers Forelæggelsestale eller gennem de Lovforslaget ledsagende Bemærkninger, er fremsat noget som helst Materiale til Belysning af Nødvendigheden af denne Undtagelseslovs fortsatte Tilværelse, da man herefter roligt tør gaa ud fra, at det i det sidste Aar fremkomne Materiale i hvert Fald ikke er mere overbevisende end det, vi har haft tidligere, og da dette sidste altsaa forekommer os ikke at nødvendiggøre en Krigslovgivnings Fortsættelse paa dette Omraade, skal jeg paa mit Partis Vegne udtale, at vi i hvert Fald efter det foreliggende ikke mener at kunne være med til at fremme dette Lovforslag.

Godskesen: Det forekommer mig, at Forholdene endnu ikke kan siges at have trukket sig saaledes i Lave efter Krigen, at man allerede nu er i Stand til at undvære Loven af 22. November 1917. Der findes fremdeles mange fremmede her i Landet, deriblandt ogsaa mindre heldige Elementer, og jeg tror derfor, at det er nødvendigt, at der endnu en Tid gives Justitsministeren Beføjelse til at udvise saadanne fremmede, som falder til Besvær, selv om de maatte have været to Aar her i Landet. Jeg kan derfor — og jeg taler her ogsaa paa mit Partis Vegne — anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Brandes: Jeg kan ogsaa paa mit Partis Vegne anbefale dette Lovforslag til Fremme. Ved det lignende Forslags Behandling i Fjor udtalte jeg, at jeg mente vel at kunne stemme for, at Loven kom til at gælde for to Aar. Man indskrænkede imidlertid i Udvalget Lovens Gyldighed til eet Aar, og den højtærede Justitsminister

gik ind herpaa. Nu forelægges Lovforslaget atter af ham og paa den Maade, at Loven igen kun skal gælde for eet Aar. Jeg kan tiltræde dette, men jeg kan indrømme, at noget Materiale til Bedømmelse af disse Forhold foreligger der, som det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) sagde, ikke. Paa den anden Side foreligger der efter min Mening heller ikke nogen som helst Grund til at tro, at Justitsministeren og de under ham liggende Myndigheder skulde have misbrugt den Bemyndigelse, der her gives Justitsministeren ud over den ellers gældende Lovgivning. Noget saadant foreligger der ikke for Offentligheden, og jeg mener derfor, at det høje Ting meget vel kan gaa ind paa det af den højtærede Justitsminister foreslaaede.

Justitsministeren (Rytter): Jeg takker det høje Ting for den overordentlig elskværdige Modtagelse af Lovforslaget. Navnlig maa jeg takke det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes) for hans Udtalelse om, at der ikke for Offentligheden foreligger Oplysninger, som kunde bidrage til, at man fik den Tro, at Bemyndigelsen er blevet misbrugt af Justitsministeriet. Det tror jeg heller ikke, og jeg er glad ved at høre det udtalt i dette høje Ting.

Jørgen Møller: Jeg er ikke helt enig med det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes) i, at der ikke foreligger Tilfælde, som kunde antyde, at der drives Misbrug. Jeg vil dog tro, at jeg er i Stand til at fremdrage nogle saadanne Tilfælde, hvor man er gaaet frem med en Haardhed, som jeg i øvrigt tidligere har kritiseret her i Tinget. Der er et Tilfælde, som jeg ikke synes, jeg kan tie med. Det er fra Haderslev, og det drejer sig om en ung Mand, som har boet der allerede i den tyske Tid og har været ansat i en og samme Forretning hele Tiden. Jeg har tidligere forhandlet med Justitsministeren om denne Mand, og jeg fik den Gang den Besked, at naar der ikke forelaa noget som helst mod Manden, vilde man ogsaa kunne forlænge hans Opholdstilladelse. Jeg har forsogt her i Ministeriet at faa at vide, om der forelaa noget imod denne Mand, og man har svaret mig, at der forelaa ikke noget som helst. Men en fjorten Dages Tid efter fik jeg Meddelelse fra Justitsministeriet om, at denne Mands Opholdstilladelse ikke kunde forlænges, da det Firma, han var sysselsat ved, var af ret tvivlsom Karakter. Det er det, som jeg sidste Vinter — jeg ved ikke, om jeg maaske vovede mig temmelig langt ud — betegnede som en Slags Koller-